

legealuidumnezeu.org

Legea lui Dumnezeu: Apêndice 2: Tăierea împrejur și creștinul

CIRCUMCIZIA: O PORUNCĂ PE CARE APROAPE TOATE BISERICILE O CONSIDERĂ ABOLITĂ

Dintre toate poruncile sfinte ale lui Dumnezeu, circumcizia pare a fi singura pe care aproape toate bisericile o consideră în mod eronat abolita. Consensul este atât de larg răspândit încât chiar și foști rivali doctrinari — precum Biserica Catolică și denominațiunile protestante (Adunările lui Dumnezeu, Adventiștii de Ziua a Șaptea, Bapțiștii, Prezbiterienii, Metodiștii etc.) — precum și grupări adesea etichetate ca secte, cum ar fi mormonii și Martorii lui Iehova, susțin cu toții că această poruncă a fost anulată la cruce.

ISUS NU A ÎNVĂȚAT NICIODATĂ CĂ ACEASTĂ PORUNCĂ A FOST ABOLITĂ

Există două motive principale pentru care această credință este atât de răspândită printre creștini, în ciuda faptului că Isus nu a învățat niciodată o astfel de doctrină și că toți apostolii și ucenicii Săi au ascultat această poruncă — inclusiv Pavel, ale cărui scrieri sunt adesea folosite de conducători pentru a „elibera” neamurile de această cerință stabilită de Dumnezeu Însuși.

Aceasta se face deși nu există nicio profeție în Vechiul Testament care să sugereze că, odată cu venirea lui Mesia, poporul lui Dumnezeu — fie evrei, fie neamuri — ar fi fost scutit de ascultarea acestei porunci. De fapt, circumcizia a fost întotdeauna cerută, încă din vremea [lui Avraam](#), pentru ca orice bărbat să fie parte din poporul pe care Dumnezeu l-a separat pentru mântuire, indiferent dacă era sau nu descendent biologic al lui Avraam.

CIRCUMCIZIA CA SEMN AL LEGĂMÂNTULUI VEȘNIC

Nimeni nu era primit ca parte din comunitatea sfântă (separată de celelalte națiuni) dacă nu se supunea circumciziei. Circumcizia era semnul fizic al legământului dintre Dumnezeu și poporul Său privilegiat.

Mai mult, acest legământ nu era limitat la o perioadă anume sau doar la descendenții biologici ai lui Avraam; el îi includea și pe toți străinii care doreau să fie integrați oficial în comunitate și considerați egali înaintea lui Dumnezeu. Domnul a fost explicit: „*Acest lucru este valabil nu doar pentru cei născuți în casa ta, ci și pentru slujitorii străini pe care i-ai cumpărat. Fie că sunt născuți în casa ta, fie că sunt cumpărați cu banii tăi, trebuie să fie circumciși. Legământul Meu în trupul vostru va fi un legământ veșnic*” (Geneza 17:12-13).

NEAMURILE ȘI CERINȚA CIRCUMCIZIEI

Dacă neamurile într-adevăr nu aveau nevoie de acest semn fizic pentru a deveni parte a poporului separat de Domnul, nu ar fi existat niciun motiv ca Dumnezeu să ceară circumcizia înainte de venirea lui Mesia, dar nu și după.

NICIO SUSȚINERE PROFETICĂ PENTRU O SCHIMBARE

Pentru ca acest lucru să fie adevărat, ar fi trebuit să existe o mențiune clară în profeții, iar Isus ar fi trebuit să ne informeze că această schimbare va avea loc după înălțarea Sa. Cu toate acestea, în Vechiul Testament nu există nicio mențiune despre includerea neamurilor în poporul lui Dumnezeu care să sugereze că acestea ar fi scutite de vreo poruncă, inclusiv de circumcizie, doar pentru că nu sunt descendenți biologici ai lui Avraam.

DOUĂ MOTIVE FOLOSITE ADES PE CARE CREȘTINII LE INVOCĂ PENTRU A NU ASCULTA DE ACEASTĂ PORUNCĂ A LUI DUMNEZEU

PRIMUL MOTIV:

BISERICILE ÎNVĂȚĂ ÎN MOD GREȘIT CĂ PORUNCA CIRCUMCIZIEI A FOST ANULATĂ

Primul motiv pentru care bisericile învață că Legea lui Dumnezeu cu privire la circumcizie a fost anulată — **fără a preciza cine ar fi anulat-o** — constă în dificultatea de a împlini această poruncă. Conducătorii bisericilor se tem că, dacă ar accepta și ar învăța adevărul — că Dumnezeu nu a dat niciodată vreo instrucțiune de a o aboli — ar pierde mulți membri.

Într-adevăr, la scară largă, această poruncă este incomodă. Întotdeauna a fost și încă este. Chiar și cu progresele medicale, un creștin care decide să asculte această poruncă trebuie să găsească un profesionist, să plătească din buzunar (deoarece majoritatea asigurărilor de sănătate nu o acoperă), să treacă prin procedură, să suporte neplăcerile postoperatorii și să îndure stigmatul social, adesea confruntându-se cu opoziție din partea familiei, prietenilor și chiar a bisericii.

MĂRTURIE PERSONALĂ

Un bărbat trebuie să fie cu adevărat hotărât să asculte această poruncă a Domnului pentru a o duce la îndeplinire; altfel, va renunța cu ușurință. Încurajările de a abandona acest drum sunt numeroase. Știu asta pentru că **eu însumi am trecut prin aceasta la vârsta de 63 de ani, când am fost circumcis în ascultare de poruncă.**

Imediat ce Isus S-a întors la Tatăl, diavolul a început să influențeze conducătorii bisericii pentru a îndepărta neamurile de poruncile veșnice ale lui Dumnezeu.

AL DOILEA MOTIV:

NEÎNȚELEGEREA DELEGAȚIEI SAU AUTORIZĂRII DIVINE

Al doilea motiv, și cu siguranță cel principal, este că biserica nu are o înțelegere corectă a delegației sau autorizării divine. Această neînțelegere a fost exploatată încă de la început de diavol, atunci când, la doar câteva decenii după înălțarea lui Isus, au început disputele pentru putere între

conducătorii bisericii, culminând cu concluzia absurdă că Dumnezeu i-ar fi delegat lui Petru și presupușilor săi succesori autoritatea de a face orice schimbări doreau în Legea lui Dumnezeu.

Această aberație s-a extins cu mult dincolo de circumcizie, afectând multe alte porunci din Vechiul Testament, pe care Isus și urmașii Săi le-au ascultat întotdeauna cu fidelitate.

AUTORITATEA ASUPRA LEGII LUI DUMNEZEU

Inspirată de diavol, biserica a ignorat faptul că orice delegare de autoritate asupra sfintei Legi a lui Dumnezeu ar fi trebuit să vină direct de la Dumnezeu Însuși — fie prin profeții Săi din Vechiul Testament, fie prin Mesia Său.

Este de neconceput ca niște oameni, prin propria lor voință, să își acorde autoritatea de a modifica ceva atât de prețios pentru Dumnezeu precum Legea Sa. Niciun profet al Domnului și nici Isus nu ne-au avertizat vreodată că Tatăl va da, după Mesia, vreo putere sau inspirație vreunui grup sau individ — fie în interiorul, fie în afara Bibliei — pentru a anula, aboli, modifica sau actualiza nici măcar cea mai mică dintre poruncile Sale. Dimpotrivă, Domnul a declarat clar că aceasta ar fi o greșală gravă: „*Să nu adaugi nimic la ceea ce îți poruncesc și să nu scoți nimic din ele, ci să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău pe care ți le dau*” (Deuteronom 4:2).

PIERDEREA INDIVIDUALITĂȚII ÎN RELAȚIA CU DUMNEZEU

BISERICA CA INTERMEDIAR NEINTENȚIONAT

O altă problemă critică este pierderea individualității în relația dintre creatură și Creator. Rolul bisericii nu a fost niciodată menit să fie acela de intermediar între Dumnezeu și om. Cu toate acestea, încă de la începutul erei creștine, ea și-a asumat acest rol.

În loc ca fiecare credincios, călăuzit de Duhul Sfânt, să aibă o relație personală cu Tatăl și cu Fiul, oamenii au devenit complet dependenți de conducătorii lor pentru a le spune ce permite sau interzice Domnul.

ACCESUL RESTRICȚIONAT LA SCRIPTURI

Această problemă gravă a apărut în mare parte pentru că, până la [Reforma din secolul al XVI-lea](#), accesul la Scripturi era un privilegiu rezervat clerului. Omului simplu îi era interzis în mod explicit să citească Biblia cu ochii lui, sub justificarea că nu o putea înțelege fără interpretarea clericală.

INFLUENȚA CONDUCĂTORILOR ASUPRA POPORULUI

DEPENDENȚA DE ÎNVĂȚĂTURA LIDERILOR

Au trecut cinci secole, și, în ciuda accesului universal la Scripturi, oamenii continuă să se bazeze exclusiv pe ceea ce învață liderii lor — fie adevărat, fie fals — rămânând incapabili să învețe și să acționeze independent în funcție de ceea ce Dumnezeu cere fiecărei persoane în parte.

Aceleași învățături greșite despre poruncile sfinte și veșnice ale lui Dumnezeu care existau înainte de Reformă continuă să fie transmise în seminariile fiecărei denominațiuni.

ÎNVĂȚĂTURA LUI ISUS DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU

Din câte știu, nu există nicio instituție creștină care să-i învețe pe viitorii lideri ceea ce Isus a învățat clar: că nicio poruncă a lui Dumnezeu nu și-a pierdut valabilitatea după venirea lui Mesia: „*Căci adevărat vă spun: câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nici cea mai mică literă, nici o cirtă din Lege nu va dispărea nicidecum, până când totul se va împlini. Așadar, oricine va desființa una dintre cele mai mici dintre aceste porunci și va învăța pe alții să facă la fel, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor, dar oricine le va păzi și le va învăța pe alții, va fi numit mare în Împărăția cerurilor*” (Matei 5:18-19).

ASCULTARE PARȚIALĂ ÎN UNELE DENOMINAȚIUNI

ASCULTARE SELECTIVĂ DE PORUNCILE LUI DUMNEZEU

Câteva denominațiuni se străduiesc să învețe că poruncile Domnului sunt valabile pentru totdeauna și că niciun scriitor biblic de după Mesia nu a scris împotriva acestui adevăr. Totuși, dintr-un motiv misterios, ele limitează lista poruncilor considerate încă obligatorii pentru creștini.

Aceste denominațiuni pun de obicei accent pe Cele Zece Porunci (inclusiv [Sabatul](#), ziua a șaptea menționată în porunca a patra) și pe [legile alimentare](#) din Leviticul 11, dar nu merg mai departe.

INCONSISTENȚA SELECTIVITĂȚII

Cel mai curios lucru este că aceste selecții specifice nu sunt însoțite de niciun raționament clar bazat pe Vechiul Testament sau pe cele patru Evanghelii care să explice de ce aceste porunci anume sunt încă valabile, în timp ce altele, precum respectarea [părului și bărbii](#), purtarea [tzitzit](#)-ului sau circumcizia, nu sunt menționate sau apărute.

Aceasta ridică întrebarea: dacă toate poruncile Domnului sunt sfinte și drepte, de ce să alegem să ascultăm doar unele și nu pe toate?

LEGĂMÂNTUL VEȘNIC

CIRCUMCIZIA CA SEMN AL LEGĂMÂNTULUI

Circumcizia este legământul veșnic dintre Dumnezeu și poporul Său — un grup de ființe umane sfinte, separate de restul populației. Acest grup a fost întotdeauna deschis tuturor și nu a fost niciodată limitat doar la descendenții biologici ai lui Avraam, cum presupun unii.

Un tablou din secolul al XV-lea realizat de artistul Giovanni Bellini îl înfățișează pe Isus fiind circumcis de rabini, în prezența lui Iosif și a Mariei.

Din momentul în care Dumnezeu l-a stabilit pe Avraam ca primul dintre acest grup, Domnul a instituit circumcizia ca semn vizibil și veșnic al legământului. A fost clar precizat că atât descendenții săi naturali, cât și cei care nu erau din neamul său aveau nevoie de acest semn fizic al legământului dacă doreau să fie parte din poporul Său.

SCRIERILE APOSTOLULUI PAVEL CA ARGUMENT PENTRU A NU ASCULTA DE LEGILE VEȘNICE ALE LUI DUMNEZEU

INFLUENȚA LUI MARCION ASUPRA CANONULUI BIBLIC

Una dintre primele încercări de a compila diferitele scrieri care au apărut după înălțarea lui Hristos a fost făcută de [Marcion](#) (85–160 d.Hr.), un armator bogat din secolul al doilea. Marcion a fost un adept fervent al lui Pavel, dar disprețuia evreii.

Biblia sa era compusă în principal din scrierile lui Pavel și dintr-o evanghelie proprie, pe care mulți o consideră o versiune plagiată a Evangheliei după Luca. Marcion a respins toate celelalte evanghelii și epistole, considerându-le neinspirate. În Biblia sa, toate referințele la Vechiul Testament au fost eliminate, deoarece el învăța că Dumnezeu de dinaintea lui Isus nu era același cu Dumnezeu proclamat de Pavel.

Biblia lui Marcion a fost respinsă de Biserica din Roma, iar el a fost condangat ca eretic, dar viziunea sa conform căreia doar scrierile apostolului Pavel sunt inspirate de Dumnezeu, precum și respingerea întregului Vechi Testament și a Evangheliilor după Matei, Marcu și Ioan, influențaseră deja credințele multor creștini din primele secole.

PRIMUL CANON OFICIAL AL BISERICII CATOLICE

DEZVOLTAREA CANONULUI NOULUI TESTAMENT

Primul canon oficial al Noului Testament a fost recunoscut abia spre sfârșitul secolului al IV-lea, la aproximativ 350 de ani după întoarcerea lui Isus la Tatăl. Conciliile Bisericii Catolice din Roma, [Hipona \(393\) și Cartagina \(397\)](#), au fost decisive în finalizarea celor 27 de cărți ale Noului Testament, așa cum le cunoaștem astăzi.

Aceste concilii au fost esențiale pentru consolidarea canonului, ca răspuns la multiplele interpretări și texte care circulau în comunitățile creștine.

ROLUL EPISCOPIILOR ROMEI ÎN FORMULAREA BIBLIEI

APROBAREA ȘI INCLUDEREA SCRIERILOR LUI PAVEL

Epistolele lui Pavel au fost incluse în colecția de scrieri aprobate de Biserica din Roma în secolul al IV-lea. Colecția, considerată sfântă de Biserica Catolică, a fost numită *Biblia Sacra* în latină și *Τὰ βιβλία τὰ ἅγια* (*ta biblia ta hagia*) în greacă.

După secole de dezbateri privind care scrieri ar trebui să formeze canonul oficial, episcopii Bisericii au aprobat și declarat ca fiind sfinte: Vechiul Testament evreiesc, cele patru Evanghelii, Cartea Faptele Apostolilor (atribuită lui Luca), epistolele adresate bisericilor (inclusiv scrisorile lui Pavel) și Cartea Apocalipsei scrisă de Ioan.

UTILIZAREA VECHIULUI TESTAMENT ÎN TIMPUL LUI ISUS

Este important de menționat că în timpul vieții lui Isus, toți evreii — inclusiv Isus Însuși — citeau și se refereau exclusiv la Vechiul Testament în învățăturile lor. Această practică se baza în principal pe versiunea greacă a textului, cunoscută sub numele de [Septuaginta](#), care fusese compilată cu aproximativ trei secole înainte de Hristos.

PROVOCAREA INTERPRETĂRII SCRIERILOR LUI PAVEL

COMPLEXITATE ȘI INTERPRETĂRI GREȘITE

Scrierile lui Pavel, la fel ca cele ale altor autori de după Isus, au fost incluse în Biblia oficială aprobată de Biserică cu multe secole în urmă și sunt, prin urmare, considerate fundamentale pentru credința creștină.

Totuși, problema nu este cu Pavel, ci cu interpretările scrierilor sale. Epistolele lui au fost redactate într-un stil complex și dificil, o provocare recunoscută chiar în timpul său (așa cum se menționează în 2 Petru 3:16), când contextul cultural și istoric era încă familiar cititorilor. Interpretarea acestor texte la multe secole distanță, într-un context complet diferit, adaugă și mai multă dificultate.

PROBLEMA AUTORITĂȚII ȘI A INTERPRETĂRILOR

PROBLEMA AUTORITĂȚII LUI PAVEL

Problema centrală nu este relevanța scrierilor lui Pavel, ci principiul fundamental al autorității și al transferului acesteia. Așa cum am explicat anterior, autoritatea pe care Biserica i-o atribuie lui Pavel — de a anula, aboli, corecta sau actualiza poruncile sfinte și veșnice ale lui Dumnezeu — nu este susținută de Scripturile care l-au precedat. Așadar, această autoritate nu vine de la Domnul.

Nu există nicio profeție în Vechiul Testament sau în Evangheliile care să indice că, după Mesia, Dumnezeu va trimite un om din Tars, pe care toți trebuie să-l asculte și să-l urmeze.

ALINIAREA INTERPRETĂRILOR CU VECHIUL TESTAMENT ȘI EVANGHELIILE

NEVOIA DE COERENȚĂ

Aceasta înseamnă că orice înțelegere sau interpretare a scrierilor lui Pavel este incorectă dacă nu este în concordanță cu revelațiile care l-au precedat. Prin urmare, un creștin care se teme cu

adevărat de Dumnezeu și de Cuvântul Său trebuie să respingă orice interpretare a epistolelor — fie ale lui Pavel, fie ale altui autor — care nu este în armonie cu ceea ce Domnul a descoperit prin profeții Săi în Vechiul Testament și prin Mesia Său, Isus.

SMERENIE ÎN INTERPRETAREA SCRIPTURII

Creștinul trebuie să aibă înțelepciunea și smerenia de a spune:

„Nu înțeleg acest pasaj, iar explicațiile pe care le-am citit sunt false, deoarece nu au sprijinul profeților Domnului și nici al cuvintelor rostite de Isus. Îl voi lăsa deoparte până când, dacă va fi voia Domnului, El mi-l va face de cunoscut.”

UN MARE TEST PENTRU NEAMURI

UN TEST AL ASCULTĂRII ȘI CREDINȚEI

Acesta poate fi considerat unul dintre cele mai mari teste pe care Domnul a ales să le dea neamurilor — un test asemănător cu cel pe care l-a dat poporului lui Israel în drumul lor spre Canaan. Așa cum este scris în Deuteronom 8:2:

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în pustie timp de patruzeci de ani, ca să te smerească și să te încerce, ca să cunoască ce era în inima ta: dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.”

IDENTIFICAREA NEAMURILOR ASCULTĂTOARE

În acest context, Domnul dorește să identifice care dintre neamuri sunt cu adevărat dornice să se alăture poporului Său sfânt. Este vorba despre cei care aleg să asculte de toate poruncile, inclusiv de circumcizie, în ciuda presiunii intense exercitate de biserică și a numeroaselor pasaje din scrisorile către biserici care par să sugereze că mai multe porunci — descrise ca veșnice în scrierile profeților și în Evanghelii — au fost revocate pentru neamuri.

CIRCUMCIZIA TRUPULUI ȘI A INIMII

O SINGURĂ CIRCUMCIZIE: FIZICĂ ȘI SPIRITUALĂ

Este important să clarificăm că nu există două tipuri de circumcizie, ci doar una: cea fizică. Ar trebui să fie evident pentru toți că expresia „circumcizia inimii”, folosită în întreaga Biblie, este pur figurativă — la fel ca expresii precum „inimă frântă” sau „inimă plină de bucurie”.

Atunci când Biblia afirmă că cineva este „necircumcis în inimă”, înseamnă pur și simplu că acea persoană nu trăiește așa cum ar trebui — ca cineva care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și este dispus să-L asculte.

EXEMPLE DIN SCRIPTURĂ

Cu alte cuvinte, acest om putea fi circumcis fizic, dar modul său de viață nu era în concordanță cu viața pe care Dumnezeu o așteaptă de la poporul Său. Prin profetul Ieremia, Dumnezeu a declarat că tot Israelul era într-o stare de „necircumcizie a inimii”:

„Căci toate neamurile sunt necircumcise, iar toată casa lui Israel este necircumcisă în inimă” (Ieremia 9:26).

Este clar că toți erau circumciși fizic, dar prin faptul că s-au îndepărtat de Dumnezeu și au părăsit Legea Sa sfântă, au fost judecați ca fiind necircumciși în inimă.

CIRCUMCIZIE A TRUPULUI ȘI A INIMII — AMÂNDOUĂ SUNT NECESARE

Toți copiii lui Dumnezeu de parte bărbătească — fie evrei, fie neamuri — trebuie să fie circumciși, nu doar fizic, ci și în inimă. Acest lucru este evident în aceste cuvinte clare:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Niciun străin, chiar dacă locuiește în mijlocul poporului lui Israel, nu va putea intra în sanctuarul Meu dacă nu este circumcis atât în trup, cât și în inimă” (Ezechiel 44:9).

CONCLUZII ESENȚIALE

1. Conceptul de circumcizie a inimii a existat dintotdeauna și nu a fost introdus în Noul Testament ca înlocuitor pentru adevărata circumcizie fizică.
2. Circumcizia este cerută tuturor celor care fac parte din poporul lui Dumnezeu, fie ei evrei sau neamuri.

CIRCUMCIZIA ȘI BOTEZUL ÎN APĂ

O ÎNLOCUIRE FALSĂ

Unii cred în mod eronat că botezul în apă a fost instituit pentru creștini ca un substitut al circumciziei. Totuși, această afirmație este pură invenție omenească — o încercare de a evita ascultarea de porunca Domnului.

Dacă această afirmație ar fi adevărată, ne-am aștepta să găsim pasaje în profeți sau în Evangheliile care să indice că, după înălțarea lui Mesia, Dumnezeu nu va mai cere circumcizia din partea

neamurilor care doresc să se alăture poporului Său și că botezul îi va lua locul. Cu toate acestea, asemenea pasaje nu există.

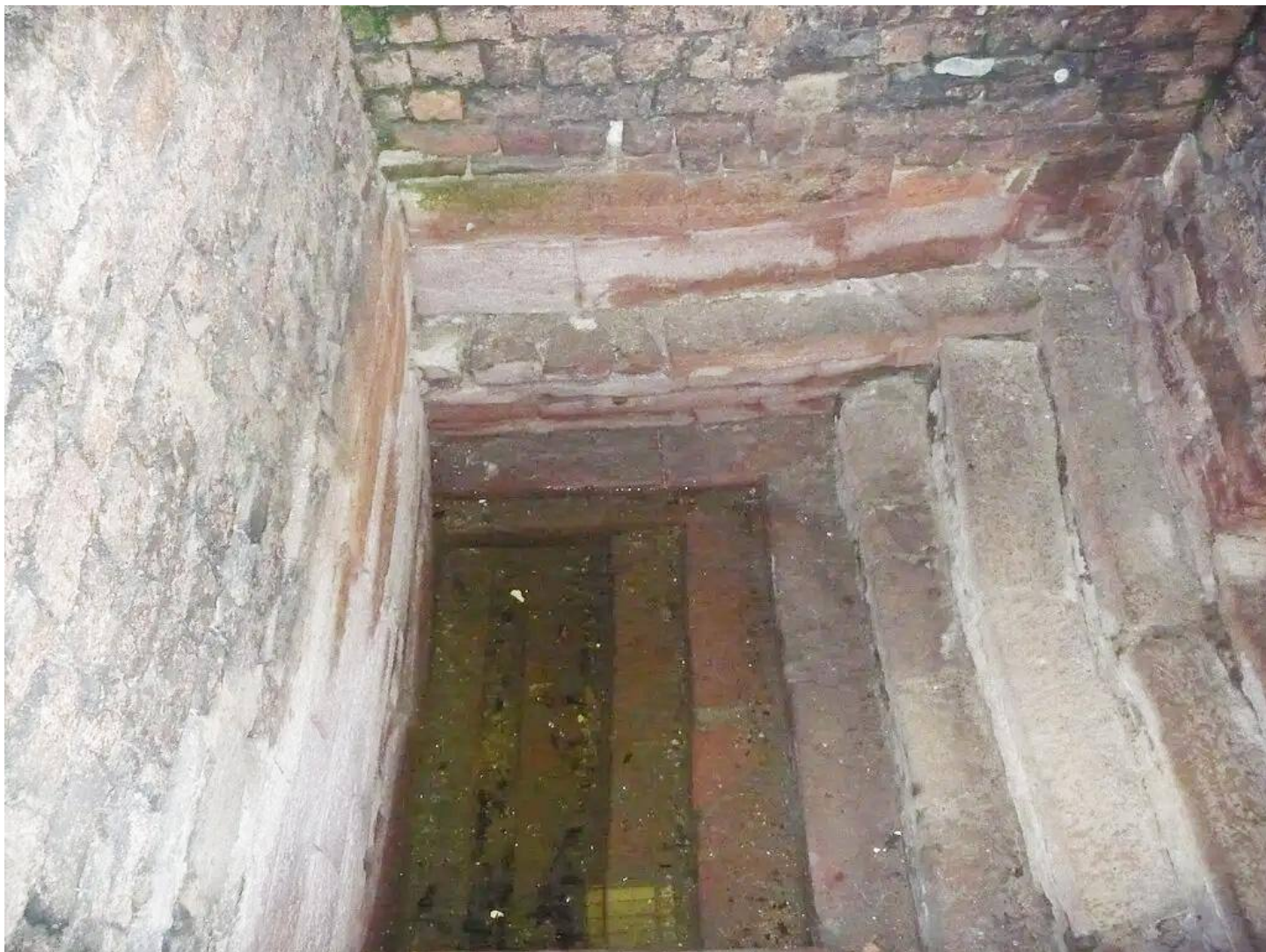
ORIGINEA BOTEZULUI ÎN APĂ

În plus, este important de remarcat că botezul în apă este anterior creștinismului. Ioan Botezătorul nu a fost nici „inventatorul” și nici „pionierul” botezului.

ORIGINILE EVREIEȘTI ALE BOTEZULUI (MIKVEH)

MIKVEH CA RITUAL DE PURIFICARE

Botezul, sau *mikveh*, era deja un ritual bine stabilit de imersiune printre evrei cu mult înainte de vremea lui Ioan Botezătorul. *Mikveh* simboliza purificarea de păcat și de necurăția rituală.

Un mikveh antic folosit de evrei pentru curățire ritualică, aflat în orașul Worms, Germania.

Când un străin era circumcis, el trecea de asemenea printr-un *mikveh*. Acest act nu servea doar ca purificare rituală, ci simboliza și moartea — „îngroparea” în apă — a vechii sale vieți păgâne. Leșirea din apă, amintind de lichidul amniotic al pântecelui, simboliza renașterea într-o viață nouă ca evreu.

IOAN BOTEZĂTORUL ȘI MIKVEH

Ioan Botezătorul nu crea un ritual nou, ci dădea un sens nou unui deja existent. În loc ca doar neamurile să „moară” față de vechile lor vieți și să fie „renăscute” ca evrei, Ioan îi chema și pe evreii care trăiau în păcat să „moară” și să fie „renăscuți” ca un act de pocăință.

Totuși, această imersiune nu era neapărat un eveniment unic. Evreii se scufundau de fiecare dată când deveneau necurați din punct de vedere ritual, cum ar fi înainte de a intra în Templu. De asemenea, obișnuiau — și încă obișnuiesc — să se scufunde de Yom Kippur ca act de pocăință.

DISTINCȚIA DINTRE BOTEZ ȘI CIRCUMCIZIE

ROLURI DISTINCTE ALE RITUALURILOR

Ideea că botezul a înlocuit circumcizia nu este susținută nici de Scriptură, nici de practica iudaică istorică. Deși botezul (*mikveh*) a fost și rămâne un simbol semnificativ al pocăinței și purificării, el nu a fost niciodată destinat să înlocuiască circumcizia, care este semnul veșnic al legământului lui Dumnezeu.

Ambele ritualuri au scopuri și semnificații proprii, distincte, și niciunul nu îl anulează pe celălalt.